

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ
mgyoe.com

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး

မင်းခိုက်စိုးစန်

mgyoe.com

ဒုတိယအကြိမ်

ပင်းခွက်စိုးစဉ်

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး

ဖေဘ်တည်

MKS0014

1,800.00 KS

mgyoe.com

ကလေးအတွေး မင်းခိုက်စိုးစန်

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းသရုပ်ဖော် - ဖေသစ်တည်

စာမျက်နှာ ၁၃၉ မျက်နှာ၊ ၁၆ စင်တီ x ၁၈.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း

၂၀၁၈၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၃ ရွှေပဒေသာစာပေ၏ ပထမအကြိမ်

ရောင်းရေ ၁ ၈ ၀ ၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

mgyoe.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ကလေးအတွေး
မင်းခိုက်စိုးစန်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၁၈

mgyc.com

mgyc.com

നലഃഅതൃഃ

അനഃഃ (ഠ)

တချို့အိမ်တွေ . . . ၊

တချို့ဆိုင်တွေမှာ . . .

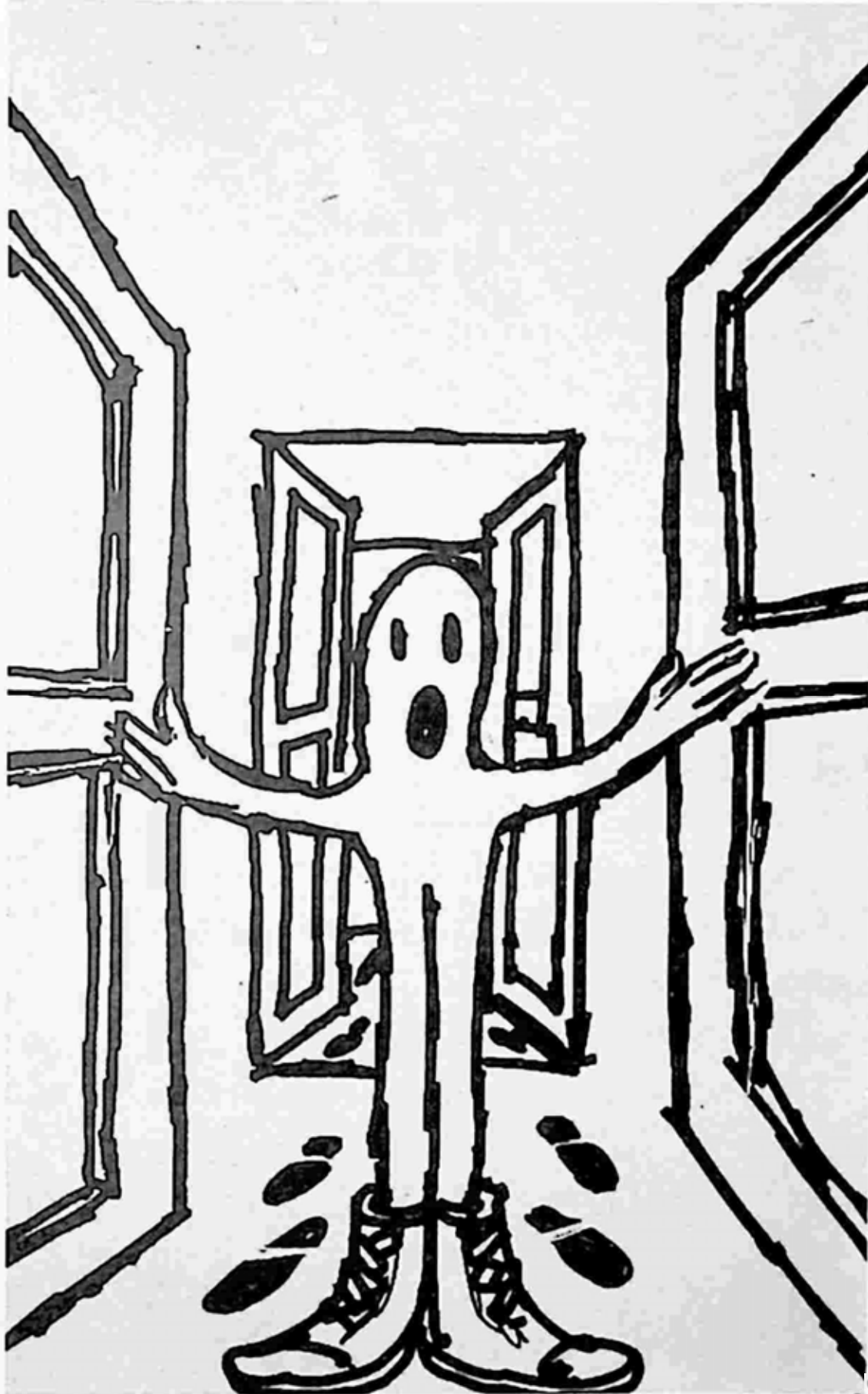
(အားနာလို့ လိုက်လျောတာ 'အ'တယ်လို့ မထင်နဲ့)

ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့တွေ့နေရတော့ . . .

'ဪ' . . . 'သူတို့လည်း ခဏခဏ ခြေထောက်တက်နင်း

ခံနေရရှာတယ်နဲ့ တူပါရဲ့' လို့

တွေးပြီး ပြုံးမိပါတယ်။

[၁]

အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာသော ကလေးငယ်က မိခင်ကို သူ့ အတွေ့အကြုံ ပြန်ပြောပြသည်။

“မေမေ....ဒီနေ့ ဘတ်စ်စကားပေါ်မှာ အန်တီကြီးတစ်ယောက် ရဲ့ ခြေထောက်ကို သား တက်နင်းလိုက်မိတယ်၊ သားက တောင်းပန် လိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ အန်တီကြီးက သားကို ချောကလက်တစ်ခု ထုတ် ကျွေးတယ်။

“သားက ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရောလား”

“ဟင့်အင်း.....သူ့ရဲ့ နောက်ထပ် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို တက်နင်း လိုက်တယ်”

[၂]

ကျွန်တော်တို့ လူမှုဆက်ဆံရေးနယ်ပယ်ထဲမှာ Handicap ပေးထားရတဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်။

Handicap ဆိုတာက ပစားပေးထားတဲ့သဘောကို ဆိုလို တာပါ။ ကစားပွဲတွေဆိုရင် အမှတ်ကြောပေးထားတာပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ စစ်တုရင် ယှဉ်ထိုးမယ့်သူဟာ ကိုယ့်အောက်နိမ့်ကျတဲ့ စွမ်းရည်ရှိသူ ဖြစ်နေရင် သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကို သက်ညှာတဲ့အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘက်က ဘစ်ရှော့ ရုပ်တစ်ရုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မြင်းရုပ်တစ်ရုပ် ပွဲမစခင်ကတည်းက အကျဆုံး ခံပြီး လျော့ကစားတာပါ။

ဒါမှ တရားမျှတမှုရှိမယ်လို့ ယုံကြည်တာကိုး။

လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာလည်း ဒီလိုပဲ။ တချို့လူတွေကို အကြောင်းကြောင်းကြောင့် (သနားလို့၊ အားနာလို့) ပစားပေး သက်ညှာထားရ တာတွေ ရှိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူတို့ထဲက တချို့လူတွေက တမင် သက်ညှာ

မှန်း မသိကြဘူး။ ရောင့်တက်လာကြတယ်။

ကလေးဆိုးကြီးတွေပဲ။

ကိုယ့်ခြေထောက်ကို တက်နင်းပြီး တောင်းပန်လို့ ကိုယ်က သနားအားနာတာနဲ့ ချောကလက်တစ်ခု ထုတ်ကျွေးလိုက်မိပါတယ်။ သူတို့က နောက်ထပ် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ထပ်ပြီး နင်းကြပြန် ရော။

ကဲ...မခက်ဘူးလား။

တချို့အိမ်တွေ၊ တချို့ဆိုင်တွေမှာ....

(အားနာလို့ လိုက်လျောတာ 'အ' တယ်လို့မထင်နဲ့ 'ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့တွေ့နေရတော့ 'ဪ' သူတို့လည်း ခဏခဏ ခြေထောက်တက်နင်းခံနေရရှာတယ်နဲ့ တူပါရဲ့'လို့ တွေးပြီး ပြုံးမိပါတယ်။

ဟုတ်တယ်လေ။ မကောင်းတတ်လို့ အလျှော့ပေးနေရတာ မှန်ပေမယ့် ခဏခဏ ဖြစ်လာတော့လည်း ဘယ်သူသည်းခံနိုင်မှာလဲ၊ အားလုံးက ပုထုဇဉ်တွေပဲမဟုတ်လား။

[၃]

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကတော့ အဲဒီဆိုင်ဘုတ်ကို တစ်မျိုးဖတ်မိရှာတယ်။

(အားနာလို့ လိုက်လျောတာ 'အတယ်'လို့ မထင်နဲ့)

သူက အဲဒီလိုဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို လာမေးပါတယ်။
“ဟေ့ကောင် . . . 'အတယ်'ဆိုတာ တရုတ်လို အဖေကိုပြောတာမဟုတ် လား”တဲ့။

သူဖတ်သလိုမျိုးဆိုရင် သူ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့သူတော့ မဆိုးပါဘူးလို့ ကျွန်တော် တွေးမိသား။

ဟုတ်တယ်လေ။

နောက်ထပ် ချောကလက်တစ်ခု ထပ်လိုချင်လို့ အားမနာ ပါးမနာ နဲ့ သူများခြေထောက် ထပ်နင်းတဲ့သူရဲ့အတွေးဟာ 'ကလေးအတွေး' ပါ။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ။ အဲဒီလူတွေဟာ ကလေးတွေ၊ ကလေး ဆန်တဲ့လူတွေ ဆိုပါတော့။

သူတို့ကို ရေရှည်မှာ ဘယ်သူက သည်းခံနိုင်မှာလဲ။ အလွန်ဆုံး သူ့အဖေအမေပဲပေါ့။ ကျန်တဲ့သူတွေကတော့ ကြာလာတာနဲ့အမျှ စိတ်ပျက်လာမှာ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေဆိုတာက ခက်သားကလား။

ကိုယ့်အဖေအမေအပေါ် ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးလို့ ရရုံနဲ့ ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံးအပေါ်မှာလည်း အဲသည်လိုဆိုးလို့ 'အခွင့်အရေး'ရမယ် ထင်နေ တတ်တာမျိုး။

. x x x

အဲဒီ 'ကလေးစိတ်၊ ကလေးဉာဉ်'မျိုးကိုတွေ့ရင် အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ပဲ့ပြင်ပေးကြဖို့လိုပါတယ်။

အဲ . . . အပြုပြင်ခံရတဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အမှန်တကယ် လိုလိုလားလား ပြုပြင်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်။

လောကမှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှိ အရှိအတိုင်း တည့်တည့်မတ်မတ် မှန်မှန်ကန်ကန် မြင်မယ့် 'သတိ' ရှိဖို့ပါပဲ။

◆◆◆

ကျွန်တော်တို့ကကော . . .

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်လောက်ထိ 'သတိ'ထားကြည့်မိကြလို့လဲ။

'အခွင့်အရေး'တစ်ခုရပြီဆိုတာနဲ့ ချောကလက်ရတဲ့ ကလေးငယ်

လို အငမ်းမရ လှမ်းယူမိတဲ့အခါမျိုးတွေ ရှိခဲ့သလား။

“ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီအခွင့်အရေးပေးတာလဲ။”

“အားနာလို့လား။”

“မကောင်းတတ်လို့ သက်ညှာတဲ့သဘောလား။”

“သူများက ငဲ့ညှာတာကို ငါက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိ ရတိုင်း ယူတဲ့ကောင် ဖြစ်နေသလား။” စသည်ဖြင့် ပြန်ဆန်းစစ်ဖို့ လိုပါတယ်။

ဒီလိုမှာမဟုတ်ဘဲ 'ကိုယ်ရရင်ပြီးရော'ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးထား လို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေဟာ သူများခြေထောက်နင်းဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာထူးတော့မှာလဲ။

ပေးတိုင်းလည်း မယူပါနဲ့။

ရမှန်းသိတိုင်းလည်း မလိုချင်နဲ့။

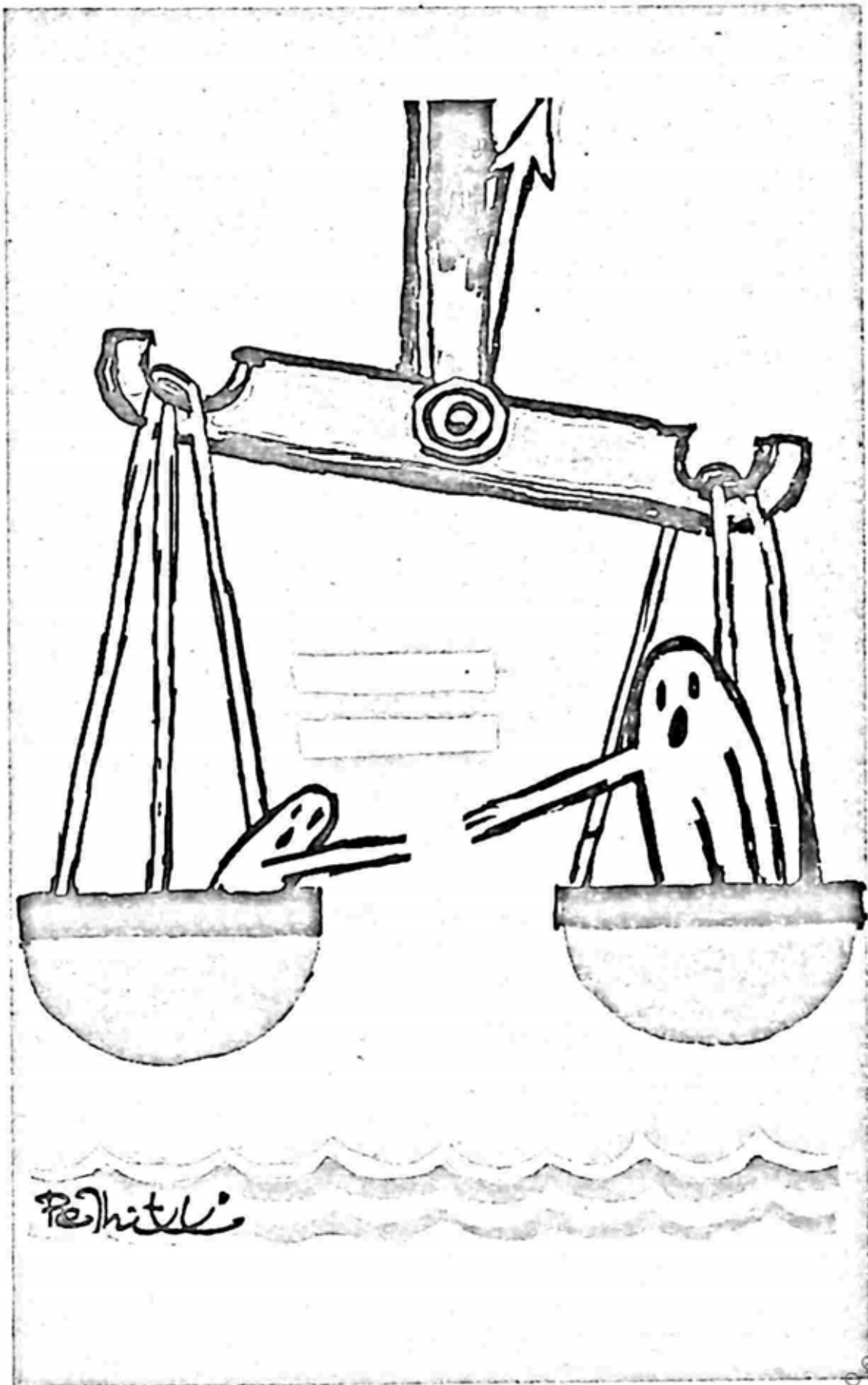
[၅]

အခွင့်အရေးဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်တန်မှ ရတာ/ယူတာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ။

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး (၂)

ပြဿနာဖြေရှင်းပုံ (Problem Solving)
နှစ်မျိုးရှိတယ် . . . လို့ ဆိုပါတယ်။
တစ်မျိုးက 'ပြဿနာကို အဓိကထားတဲ့နည်း
(Problem - Oriented Method)' ပါ။
နောက်တစ်မျိုးကတော့ . . .
'အဖြေကို အဓိကထားတဲ့နည်း
(Solution - Oriented Method)' ပါ။

[၁]

ဆရာသည် တပည့်ဖြစ်သူ၏ သင်ခန်းစာ စာအုပ်ကို စစ်ဆေးသည်။ စာအုပ်ထဲတွင် ရေးသားထားပုံမှာ ရှုပ်ထွေးလွန်းလှသောကြောင့် မည်သို့မှ အဓိပ္ပာယ်ဖော်၍မရ။

ထို့ကြောင့် ဆရာဖြစ်သူက ညည်းတွားလိုက်သည်။

“တပည့်ရေ . . . မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရူးနေပြီ ထင်ပါရဲ့ကွာ”

နောက်တစ်နေ့တွင် တပည့်ဖြစ်သူသည် ဆရာ့ကို စာရွက် တစ်ရွက် ပေးသည်။ ဆရာက . . .

“ဘာရွက်လဲကွ”

“ကျွန်တော် မရူးကြောင်း စိတ်ရောဂါကု ဆေးရုံအုပ်ရဲ့ ထောက်ခံစာ ပါခင်ဗျာ”

[၂]

ရှင်းရခက်တဲ့ ပြဿနာတွေထဲမှာ လူနှစ်ယောက် (သို့မဟုတ်) ရပ်တည်မှုနှစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင် နားလည်မှုလွဲတဲ့ ပြဿနာဟာ ဖြေရှင်းရ အခက်ဆုံးပါ။

အမြင်မတူတဲ့ ရှုထောင့်နှစ်ခုစလုံးက ကျေနပ်လက်ခံတဲ့ အဖြေ တစ်ခုရှာတွေ့ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး။

(ပြဿနာထဲမှာ ပါဝင်နေတဲ့ ဘက်နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ ကျေနပ်မှုကို တွေ့အောင်မရှာဘဲ) ကိုယ့်ဘက်ကချည်း တစ်ဖက်သတ် အဖြေထုတ် တာဟာ ပြဿနာကို 'ပုံဖျက်'လိုက်တာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ 'ပြီးပြတ်' သွား စေတာ မဟုတ်ပါဘူး။

စောစောက ဟာသထဲမှာပါတဲ့ ကလေးရဲ့အတွေးလိုပေါ့။

ဆရာနဲ့ သူနဲ့ကြားမှာ ပြေလည်စေမယ့် ပြဿနာရဲ့အဖြေကို ရှာဖွေဖို့ မကြိုးစားဘူး။

သူ့ တစ်ကိုယ်တည်းအတွက်ပဲ 'လုံခြုံမှုရှိတဲ့နိဂုံး' 'အဖြေထွက်

လာအောင် စိတ်ရောဂါကုဆေးရုံက ထောက်ခံစာယူလာတယ်။

သူ မရူးဘူးပေါ့။

မှန်ပါတယ်။ သူ့လုပ်ရပ်ဟာ သူတစ်ယောက်တည်းအတွက် မှန်တာပါ။ အဲဒီတစ်ဖက်သတ် အဓိပ္ပာယ်က တခြားလူတစ်ယောက် အတွက် ဘာဖြစ်သွားစေသလဲ။

‘ဆရာက ရူးနေတာ’လို့ ဆိုလိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရောက်သွားတာ ပေါ့။

[၃]

ကျွန်တော်တို့ကကော . . .

နေ့စဉ်ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းနေကြ
ပါသလဲ။

ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲ 'လုံခြုံမှုရှိတဲ့နိဂုံး' အဖြေ
ထွက်လာအောင် တစ်ဖက်သတ်စဉ်းစားနေမိကြတာပဲ များပါတယ်
မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးကကော 'လုံခြုံမှုရှိတဲ့ နိဂုံး' အဖြေထွက်
လာအောင် တစ်ဖက်သတ်စဉ်းစားနေမိကြတာ များပါတယ် မဟုတ်
ဘူးလား။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးကကော 'ကလေးအတွေး'နဲ့ ဘာထူး
လို့လဲ။ တခြားလူတစ်ယောက် ရူးချင်ရူးပါစေ ကိုယ် အရူးမဖြစ်ရင်
ပြီးရောဆိုတဲ့ ပြဿနာဖြေရှင်းနည်းမျိုးပဲ။

အဲဒီ လူ့သဘာဝကို သရော်ထားတဲ့ ဟာသလေးတစ်ခု ရှိပါတယ်။

ယခင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံဟောင်းရဲ့ ကွန်မြူနစ်ပါတီခေါင်းဆောင်
ကြီးတစ်ယောက်က ပြောသတဲ့။

“ကျုပ်က ပြဿနာတစ်ခုကို ဘယ်တော့မှ တစ်ဖက်သတ်
မကြည့်ဘူး။ မျှမျှတတဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း နှစ်ဖက်မြင်တဲ့အမြင်နဲ့
ကြည့်တယ်။

တစ်ခုက ကျုပ်ရဲ့အမြင်

“အခြားတစ်ခုက မှားနေတဲ့အမြင်”

[၄]

ပြဿနာဖြေရှင်းပုံ (Problem Solving) နှစ်မျိုးရှိတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

တစ်မျိုးက 'ပြဿနာကို အဓိကထားတဲ့နည်း (Problem Oriented Method)'ပါ။

နောက်တစ်မျိုးကတော့ 'အဖြေကို အဓိကထားတဲ့နည်း (Solution - Oriented Method)'ပါ။

(ဒီနည်းနှစ်မျိုးကို သင်ပေးခဲ့သူကတော့ ယခု ကလေးဆေးရုံကြီး မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကလေးအထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဇော်လွင် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အကြည်ညိုရဆုံး ဆရာတွေထဲမှာ တစ်ယောက်အပါအဝင်ပါ။ ယခု သူ ရှစ်မိုင်လမ်းဆုံ Church က ဟေဗြဲန်မေတ္တာဆေးကုခန်းမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း မေတ္တာဖြင့် ဆေးကု သပေးနေပါတယ်။

သူက ဆရာကြီး ဦးဖိုးကျားရဲ့ စာတစ်ပုဒ်ကို ထုတ်နုတ်ပြောပြ

ရင်း ဒီ Method အကြောင်း သင်ပေးခဲ့တာပါ။

အခု ဒီအက်ဆေးကို သူပြောပြတဲ့စကားအတိုင်း တိုက်ရိုက် ပြန်တင်ပြသွားမှာပါ)

ပထမနည်းက ပြဿနာကို အဓိကထားတဲ့နည်း (Problem Oriented Method) ပါ။

မိသားစုတစ်စုရှိတယ် ဆိုကြပါစို့။ အဖေရယ် အမေရယ်၊ အစ်မ ဖြစ်သူရယ်၊ မောင်လေးရယ်....ပေါ့။

မောင်လေးဖြစ်တဲ့သူက အတော်ငယ်ပါသေးတယ်။ လမ်းလျှောက် တက်ခါစ ဆိုပါတော့...။ ဟိုဟိုဒီဒီ တော့တီးတော့တနဲ့ သွားရင်း ဟိုဟာ လှမ်းကိုင် ဒီဟာလှမ်းဆွဲ လုပ်ရင်း . . .

ဖြုန်းခနဲ ရေအိုးစင်က ဖန်ခွက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်မိတယ်။

“ခွမ်း” ခနဲ မြည်ပြီး ကြမ်းပေါ်မှာ ဖန်ခွက် အကွဲအကြေ အစအန တွေ ဖွေးသွားရော။

အစ်မဖြစ်တဲ့သူက ကမန်းကတန်း ပြေးလာပြီး သူ့မောင်လေး ရဲ့ကျောကို “ပြန်း” “ပြန်း” နဲ့ နှစ်ချက်လောက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်ပစ် လိုက်တယ်။

ဒီလောက်ဆော့ရပါ့မလား . . . ပေါ့လေ။

“ကမြင်းဦးဟယ် . . . ကမြင်းဦးဟယ်” ဆိုပြီး ပြောလည်းပြော၊ ရိုက်လည်းရိုက်နဲ့။ ကလေးငိုသံကတော့ ကြွက်ကြွက်ညံ့ရော။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမေက လက်လှမ်းမီရာ သနပ်ခါးတုံးနဲ့ သူ့ သမီးကို လှမ်းပစ်လိုက်တယ်။

“ကလေးကို ရိုက်မနေနဲ့၊ ညည်းကိုက အသုံးမကျတာ။ ဖန်ခွက် ကို ကလေးမမိတဲ့နေရာထားမှာထားပါလို့ ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ။ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ဟာမ”

သမီးကလည်း ခွန်းတုံ့မခံဘူး။ အမေကို ကက်ကက်လန် ပြန်
ရန်တွေ့တယ်။ ဆူကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့ ငရဲပွက်နေတုန်း . . .

အဖေဖြစ်တဲ့သူက မိန်းမကို အပြစ်တင်ပြန်ရော . . .

“ကလေးတွေက ဘာသိမှာတုန်း။ နင်က အဲသည်လို ကွဲတတ်
မှန်းသိရင် ဘာလို့ ဖန်ခွက်ဝယ်သေးလဲ။ စတီးခွက် ဝယ်ပါလား
နလပိန်းတုံးမရဲ့”

“ရှင်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်များရှိလို့ စတီးခွက် ဝယ်
နိုင်ရမှာလဲ။ ပိုက်ဆံလေး ခြောက်ပြားတစ်ပဲနဲ့ အလကား ဘာမှသုံးမရ
တဲ့ ယောက်ျားကို ယူထားမိတာကိုး”

အဲသည်မှာတင် လင်နဲ့မယား ထသတ်ပြီး ဝုန်းဒိုင်းကြံတော့
တာပဲ။

ကဲ . . . ဒီအဖြစ်အပျက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုအချက်ကို
သင်ခန်းစာယူနိုင်သလဲ။

ပြဿနာကို ရှေ့တန်းတင်ရင်းနဲ့ ဖြေရှင်းတဲ့ဆီ မရောက်ဘဲ
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တွေတင်လိုက်တော့ ပြဿနာ
တွေသာ ပိုပိုပြီး ပွားမလာဘူးလား။

[၅]

နောက်တစ်နည်းကတော့ ‘အဖြေကို အဓိကထားတဲ့နည်း (Solution-Oriented Method)’ ပါ။

ဥပမာက စောစောက မိသားစုနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပဲ ဆိုပါတော့။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ အစ်မရယ်၊ မောင်လေးငယ်ငယ်လေး တစ်ယောက်ရယ် . . .။

ဖြစ်ရပ်ကလည်း စောစောကအတိုင်းပဲ။ ကလေးက ဖန်ခွက်ကို လှမ်းဆွဲတယ်၊ ဖန်ခွက်ကျပြီးကွဲတယ်။

အစ်မဖြစ်တဲ့သူက ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး . . .

“ဖယ် . . . ဖယ် . . . မောင်လေး ဖန်ကွဲစတွေ စူးမယ်”

လို့ ပြောရင်း ကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပဲ သူ့အမောက်လှည့်ပြီး . . .

“မေမေ . . . မောင်လေးကို မရိုက်ပါနဲ့၊ သမီးကိုယ်တိုင်က ဖန်ခွက်ကို အစွန်းမှာတင်ထားခဲ့မိလို့ပါ”

“အိုး . . . သမီးကလည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့၊ ဖန်ခွက် ဆိုတာ ကွဲတတ်တဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ ကွဲမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အမေက တံမြက်စည်းတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပြီး ဖန်ကွဲစတွေကို လှည်းကျင်းသိမ်းဆည်းလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဖခင်ဖြစ်တဲ့သူက . . .

“ဒီအတိုင်းဆို ကလေးတွေအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ် အမေ ကြီးရေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် တို့ဖန်ခွက်အစား စတီးခွက် သုံးကြရအောင်၊ လောလောဆယ် ပိုက်ဆံမလောက်သေးရင်လည်း ပလတ်စတစ်ခွက်ပဲ ဝယ်ကြတာပေါ့၊ အဓိက က မကွဲဖို့ မရှုဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

x x x

ကျွန်တော် တင်ပြချင်တာ အဲဒါပါပဲ။

ဒီနည်းက အဖြေကို အဓိကထားရှာဖွေတဲ့နည်း (Solution-Oriented Method) ပါ။

အဲဒီ အိမ်ထောင်စုနှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပါ။ ပြီးတော့ . . . ပြဿနာဖြေရှင်းတဲ့နည်း နှစ်နည်းအနက် ဘယ်နည်းကိုသုံးရင် ကောင်း မယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ တွေးကြည့်ကြစေချင်ပါတယ်။

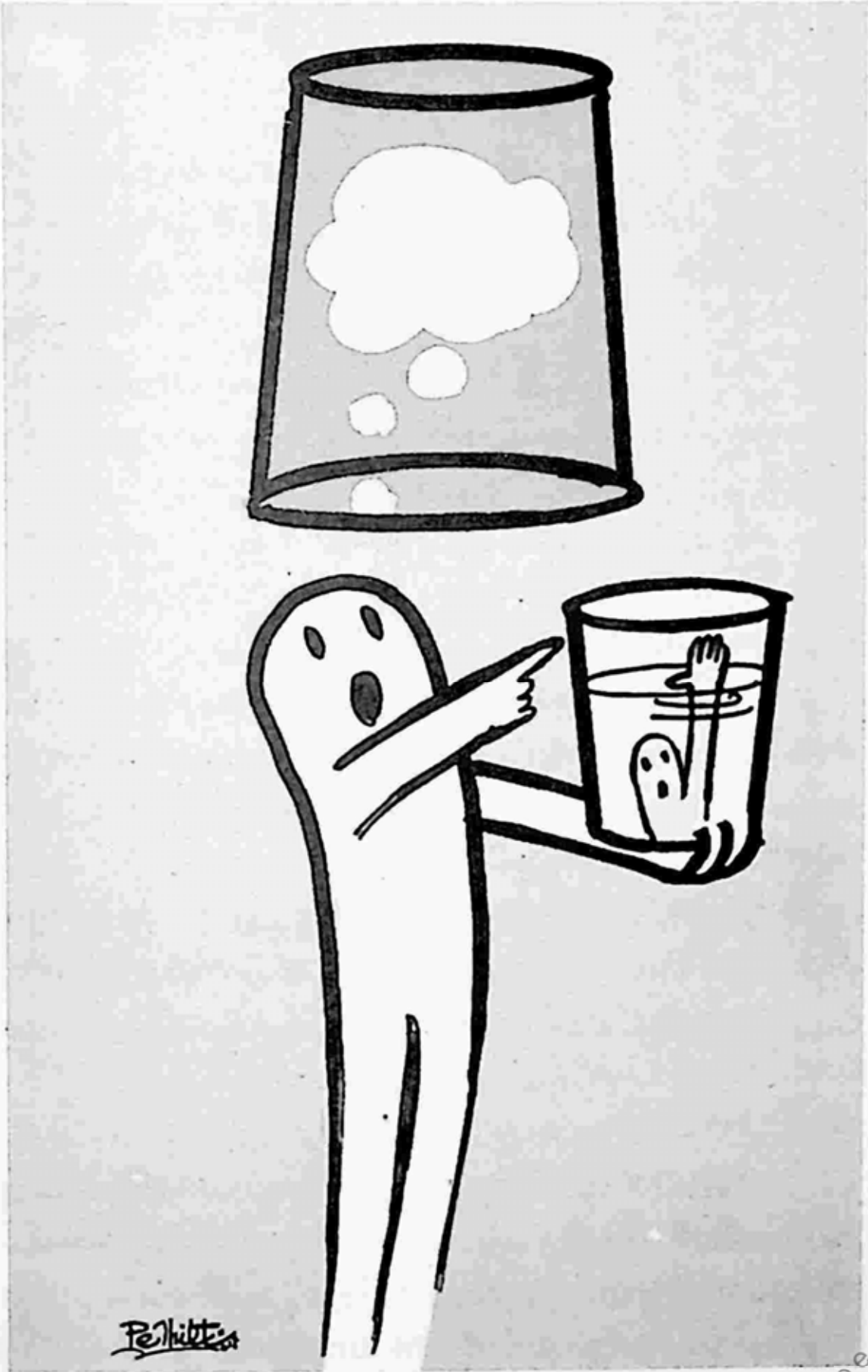
mgyc.com

mgyc.com

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး (၃)

ပစ္စည်းဥစ္စာ မပြည့်စုံတဲ့လူက
 ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မက်မောမော
 အပြေးအလွှားရှာတယ်။
 တချို့က အတိတ်ကံမကောင်းခဲ့လို့ဆိုပြီး
 ကိုယ်မမြင်မသိ နားမလည်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို
 တရားခံရှာ၊ အပြစ်ပုံချတယ်၊
 နောက်ဘဝမှာ ကောင်းဖို့ဆိုပြီး
 မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တည်ဆောက်တယ်၊
 အဲဒီမှာ သူ့စိတ်ရဲ့ချမ်းသာမှုကို ရှာတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့လူကလည်း
 စိတ်ရဲ့ချမ်းသာမှုကို ရှာတာပါပဲ။
 သူကျတော့ ထွက်ပြေးတဲ့နည်းနဲ့ ရှာတယ်။
 စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုတွေကို စွန့်လွှတ်မယ်၊
 တောထဲသွား တရားထိုင်မယ် စသဖြင့်ပေါ့။

ဆရာက ပြောသည်။

“ရေဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အသက်ရှင်နေထိုင်မှုအတွက် အင်မတန်မှ အရေးကြီးတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ ကဲ . . . မောင်ကြွက်နီ ရေရဲ့ အရေး ပါပုံကို ပြောပြစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ရေသာမရှိရင် ရေကူးသင်လို့ မရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ ရေကူးတတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ရေနစ်ပြီး သေသွားနိုင်ပါတယ်”

x x x

REALITY ဆိုတာ (ဒိဋ္ဌဓမ္မ)ဖြစ်နေ၊ ရှိနေတဲ့ဟာ (What is) ကို ခေါ်တာပါ။ REALITY ကို တွေ့မြင်ဖို့ဆိုရင် ‘ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း (BEING)’ သိနားလည်သဘောပေါက်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ကော BEING ကို နားလည်သိမြင်

ပြီလား။

ကျွန်တော်တို့လည်း အတူတူပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ BEING ဆိုတဲ့ဆီကို မရောက်ဘဲ (DOING) ဆိုတဲ့နေရာမှတင် ဆင်ခြင်တွေးခေါ်မှုကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ကြတာပါ။

DOING ဆိုတာ ဘာလဲ။

DOING ဆိုတာ 'ကိုယ်လုပ်နေတဲ့နေရာ'ကို ခေါ်တာပါ။

လူတွေဟာ 'ကိုယ့်လုပ်နေတဲ့အရာ DOING ကိုပဲ မြင်ကြတယ်။ ဖြစ်နေတဲ့အရာ BEING' ကို မမြင်ကြဘူး ဆိုကြပါစို့။

ပစ္စည်းဥစ္စာမပြည့်စုံတဲ့လူက ပစ္စည်းဥစ္စာကို မက်မက် မောမော အပြေးအလွှားရှာတယ်။ တချို့က အတိတ်ကံ မကောင်းခဲ့လို့ ဆိုပြီး ကိုယ်မမြင်မသိ နားမလည်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို တရားခံရှာ၊ အပြစ်ပုံချတယ်။ နောက်ဘဝမှာ ကောင်းဖို့ဆိုပြီး မျှော်လင့်ချက်နဲ့ တည်ဆောက်တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့စိတ်ရဲ့ချမ်းသာမှုကို ရှာတယ်။

ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံတဲ့လူကလည်း စိတ်ရဲ့ချမ်းသာမှုကို ရှာတာပါပဲ။ သူကျတော့ ထွက်ပြေးတဲ့နည်းနဲ့ ရှာတယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို စွန့်လွှတ်မယ်၊ တောထဲသွားတရားထိုင်မယ် စသဖြင့်ပေါ့။

တကယ်တော့ နောက်ကလိုက်တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထွက်ပြေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာမှမထူးလှပါဘူး။ အဲဒါတွေဟာ 'လုပ်နေတာ DOING' မျှသာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အဲဒီ 'လုပ်နေတာ (DOING)' အဆင့်မှာပဲ တဝဲဝဲ တလည်လည်နဲ့ နစ်မြုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ရဲ့ 'လုပ်နေတာ DOING' အပေါ်မှာပဲ သုံးသပ်ချက်

တွေထုတ်၊ REASON တွေ ကြံဖန်ထိုးဇာတ်ဆင်၊ ဥပဒေသစ်
တွေ နိယာမတွေထုတ်၊ သက်သေတွေပြ စသဖြင့်ပေါ့လေ။

တချို့ကလည်း ကိုယ် 'လုပ်နေတာ (DOING)' ရဲ့ REASON
ကို အကျေအနပ်ကြီး ကျေအနပ်လို့။ တချို့ကျတော့လည်း နတ်ဘုံ နတ်နန်း
ကြီးတွေကို မျှော်...လို့။ တချို့ကျတော့လည်း အဆိုးမြင်ဝါဒကို ကိုင်ဆွဲ
ပြီး မကျေမနပ်ညည်းတွား...လို့ပေါ့။

ပလေတိုးနဲ့ နစ်ရှေးတို့ရဲ့ မဟာလူသားတွေ၊ လူထက်လူ (Super-
man) အယူအဆတွေဟာ အဲဒီနည်းအားဖြင့် ဖြစ်ပေါ်တယ်လို့တောင်
ဆိုချင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ လိုအပ်နေတာဟာ သူတကာ ထက်
အတွေးအခေါ် ဆင်ခြင်မှု ပြည့်ဝသာလွန်တဲ့ မဟာလူသားတွေ
Superman တွေ မဟုတ်ပါဘူး။

ဖြစ်နေတာ (BEING) ကို ဖြစ်နေတဲ့အတိုင်း သိမြင်နားလည်
ဖို့ပဲလိုတာပါ။

ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုဆိုင်ရာ အယူအဆတွေက တမလွန်မှာ
နတ်ဘုံနတ်နန်းကြီးတွေ တည်ဆောက်ပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်နေစေ
ခိုက်မှာ . . .

အဲဒါနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မှာကံစံ၊ လီနင်ဝါဒသမားတွေက လူ
လောကကြီးအတွက် နတ်ဘုံ၊ နတ်နန်းတွေကို လက်ရှိ ဟောဒီ မြေပြင်
ပေါ်မှာပဲ တည်ဆောက်ပြမယ်လို့ ကြိုးဝါးကြ၊ အာမခံကြပြန်တယ်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပဲ သိပ္ပံပညာကို ယုံကြည်သူတွေကလည်း
ထွန်းကားလာတဲ့ သိပ္ပံနည်းပညာတွေဟာ လူသားတွေအားလုံးအတွက်
လိုတရတဲ့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုဖြစ်အောင် တီထွင်ဖန်တီးပေးနိုင်တော့
မလို့လို့ အောက်မေ့ကြပြန်ရော။

ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ လူသားတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်မှန် သမျှကို အလုံးစုံ (အလုံးစုံ) မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီ ဝါဒတွေ၊ စနစ်တွေ၊ ပညာရပ်တွေ အားလုံးဟာ သူတို့ရဲ့ 'စည်း/ဘောင်'တစ်ခုစီအတွင်းမှာသာ သူတို့ရဲ့ RESON မျိုးဟာ လူ့လောကရဲ့ အကြွင်းမဲ့သစ္စာတရားကို (ဒါမှမဟုတ်) လိုအပ်ချက် မှန်သမျှကို ဖြေရှင်းပြီး ပြည့်စုံစေနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။

အဲဒါတွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲ။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အမှောင်ထဲမှာ ရောက်နေကြတယ်။ အဲဒီ အမှောင်ထဲမှာ ပြေးလွှားပြီး 'အလင်းဘယ်မှာလဲ၊ အလင်းဘယ်မှာလဲ' လို့ အော်ဟစ်လိုက်လံရှာဖွေနေတာနဲ့ တူပါတယ်။

အလင်းကို အဲဒီလို လိုက်ရှာနေလို့ မတွေ့နိုင်ပါဘူး။ အမှောင် ကို ကွယ်ပျောက်ချင်ရင် အလင်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထွန်းညှိ ရမှာပါ။

ဝါဒတွေ၊ အတွေးအခေါ်စနစ်တွေ၊ သိပ္ပံပညာတွေဟာ အလင်း ကို ယူဆောင်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။

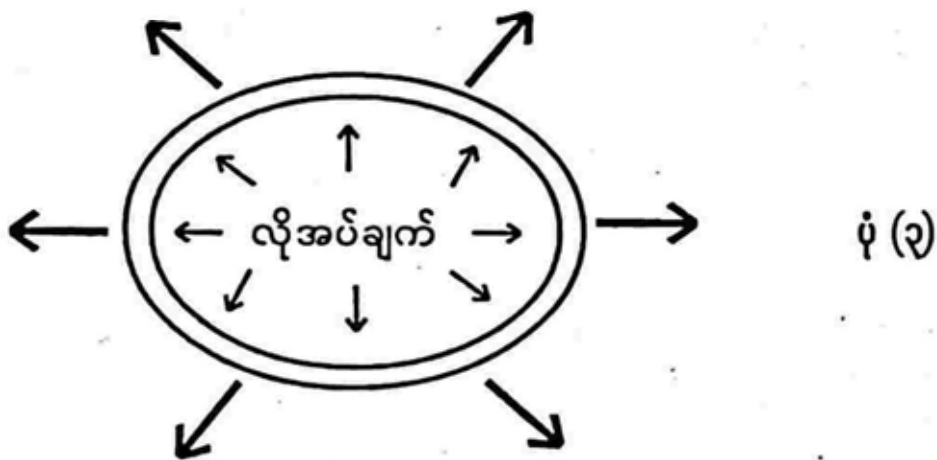
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီ အတွေးအခေါ်စနစ်တွေ၊ ဝါဒ တွေရဲ့ REASON ဟာ 'လိုအပ်ချက်'ဆိုတဲ့ တွင်းပေါက်ကို ခြုံငုံမိ အောင် အပြင်က အခွံလိုအုပ်ပြီး တည်ဆောက်ထားတဲ့ REASON သာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။

လိုအပ်ချက်

ပုံ (၅)

အဲဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ REASON ဟာ 'ဆင်ခြင်မှု' အပြင်ဘက်ကို ချဲ့ထွင်လေလေ အတွင်းက 'လိုအပ်ချက်' ဟာလည်း (သားရေကွင်းရဲ့ အတွင်းဘက်နံရံလိုမျိုး) လိုက်ပါ ကျယ်ပြန့်လာ လေလေပါပဲ။ ဒါကြောင့် 'လိုအပ်ချက်'ဟာ ဘယ်တော့မှ ပြီးပြည့်စုံ တယ်လို့ မရှိတာပေါ့။

အတွေးအခေါ်တွဲက ရှေ့ကို ခရီးဆက်လေလေ၊ လိုအပ်ချက် တွေက နောက်က တရစပ်ပြုလဲပြီး လိုက်ပါလာလေလေ ဖြစ်နေတော့ တာပါပဲ။

REASON ဆိုတာ တကယ်တော့ အပြင်ကို တိုးချဲ့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ပါဘူး (တိုးချဲ့တိုင်းလည်း ထာဝရ မပြည့်မစုံဖြစ်နေမှာပဲ)

တကယ်တော့ REASON ဆိုတာ ကိုယ့်လိုအပ်ချက်ရဲ့ (အတွင်း သားဆီကို ဦးတည်ပြီး) အလယ်ဗဟိုချက်ရှိရာကို ပြန်သွားရတဲ့အရာ ဖြစ်ပါတယ်။

စောစောက ကလေးရဲ့ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်ပုံဟာ ရယ်စရာကောင်း မနေဘူးလား။

သူ့ရဲ့ 'နီဒါန်း' အစပျိုးပုံဟာ 'ရေသာမရှိရင်'ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ စပါတယ်။ ပြီးတော့ အတွေးဟာ အပြင်ကို ဆန့်ထွက်သွားတယ်။

'ရေကူးသင်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး'တဲ့။ မှန်သားပဲ။ ဒါတင်မက သေးဘူး။ နောက်ထပ် ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ 'ဒါဆို ရေကူးတတ် ကြမှာ မဟုတ်ဘူး'တဲ့။ ဒါလည်း မှန်တာပါပဲ။ ရေကူးသင်လို့မှ မရတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေကူးတတ်မလဲ။

ဒီအတွေးကို နောက်ထပ် ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြန်တော့ 'ရေမကူး တတ်ရင် ရေနစ်သေနိုင်တယ်'ဆိုတဲ့ နိဂုံးကို ရတယ်။ ဒါလည်း မှန်ကန် တဲ့ ဆင်ခြင်မှုပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ နီဒါန်းမှာကတည်းက 'ရေမရှိရင်...'ဆိုတာနဲ့ အစချီပြီး နိဂုံးကျမှ 'ရေနစ်သေနိုင်တယ်'လို့ ဆုံးတော့ ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လွဲချော်မှုမဟုတ်ဘူးလား။ ဒီကလေးရဲ့ ဆင်ခြင်မှုဟာ နီဒါန်းရဲ့ နဂို မူလ လိုအပ်ချက်ကို ပြေလည်ညီညွတ်စေတဲ့ နိဂုံးကိုမှ မရတာ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှမထူးပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ 'နဂိုမူလ လိုအပ်ချက်'နီဒါန်းက ဘာလဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေ၊ တီထွင်ဖန်တီးချက်တွေ၊ ဝါဒတွေ သာ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် များပြားဖောင်းပွဆန့်ထွက်လာတယ်။ တကယ် နဂိုမူလ လိုအပ်ချက်'ကို ပြေလည်စေနိုင်တဲ့ ဆင်ခြင်မှုနည်းလမ်း ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ပါမလာဘူး။

ဆိုကြပါစို့။ ကျွန်တော်တို့ဟာ 'ဒုက္ခ'တွေကို ကုန်ဆုံးစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာရှာကြတယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကိုရဖို့ အောင်မြင်မှုကို ရှာရပြန်တော့ နာမည်ကျော်ကြားမှုတွေ၊ ဩဇာတွေ၊ မိတ်ဆွေအဆက်အသွယ်တွေကို ရှာရပြန်ရော။ ရှာဖွေတာတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရချင်ရလာမယ်။ နဂိုမူလ လိုအပ်ချက်ဖြစ်တဲ့ 'ဒုက္ခ'က မချုပ်ငြိမ်းပါဘူး။

'သုခ'ကို လိုက်လံရှာဖွေနေတဲ့ REASON / နည်းလမ်းဟာ မှားပါတယ်။

ဒါဖြင့် တကယ်ခိုင်မာပြီး ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ REASON က ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးလဲ။

'ဒုက္ခ'ပြီးဆုံးရာ ရင်းမြစ်ကို လိုက်လံရှာဖွေတဲ့ REASON/ နည်းလမ်းကသာ မှန်ကန်တယ်လို့ ကျွန်တော် ပြောချင်တာပါ။

x x x

'သုခ'နဲ့ 'ဒုက္ခ'ရဲ့ ပြီးဆုံးရာ မဟုတ်ဘူးလား လို့ မေးချင် သူတွေ ရှိကောင်းရှိမှာပါ။ ဒါက ကျွန်တော် မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ လူ အတော်များများကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်နေတာကိုး။

'သုခ'နဲ့ 'ဒုက္ခ'ရဲ့ ပြီးဆုံးရာ'ဟာ တခြားစီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ဦးတည်ရာနှစ်ရပ်လို့တောင် ပြောနိုင်ပါတယ်။

လူတွေ လိုက်လံရှာဖွေနေတဲ့ သုခဟာ ဘာလဲ။

တချို့ကျတော့လည်း ဓနဥစ္စာကြွယ်ဝမှုကို လိုက်လံရှာဖွေကြတယ်။ ဒီလိုပဲ တချို့က ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှုတွေ၊ နာမည်ကြီးမှုတွေကို ရှာကြတယ်။ တချို့က ဩဇာအာဏာကို ရှာကြတယ်။ တချို့က စိတ်ချမ်းသာလိုမှုကို ရှာကြတယ်။ တချို့က ချစ်သူကို ရှာကြ

တယ်။ တချို့က မိတ်ဆွေကို ရှာကြတယ်။

ကဲ...သူတို့ ရှာဖွေနေတဲ့ အရာတွေကို ရလိုက်ပြီဆိုပါစို့။

သူတို့ရဲ့ 'ဒုက္ခ'တွေဟာ တကယ်ပဲ အပြီးအပြတ် ကွယ်ပျောက်
ချုပ်ငြိမ်းသွားပါသလား။

ဟင့်အင်း...မပြီးဆုံးသွားပါဘူး။

ဘာကြောင့်လဲ။

ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေမှုတွေရဲ့ ဦးတည်ရာဟာ အမျိုးမျိုး ကွဲပြား
တဲ့အလျောက် တွေးခေါ်ပုံနည်းလမ်းတွေဟာလည်း ထွေပြား ရှုပ်ထွေး
လာပါတယ်။ ကိုယ်လိုချင်တာကို အရယူနိုင်ဖို့ အားပေးအားမြှောက်
အထောက်အကူပြုမယ့် REASONတွေဟာလည်း အမျိုးမျိုး ကွဲပြား
နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းကလည်း ကိုယ့် REASONက ညွှန်ပြ
တဲ့ အမှန်တရားကိုမှ 'အမှန်စင်စစ်'လို့ ထင်ကြတာကိုး။

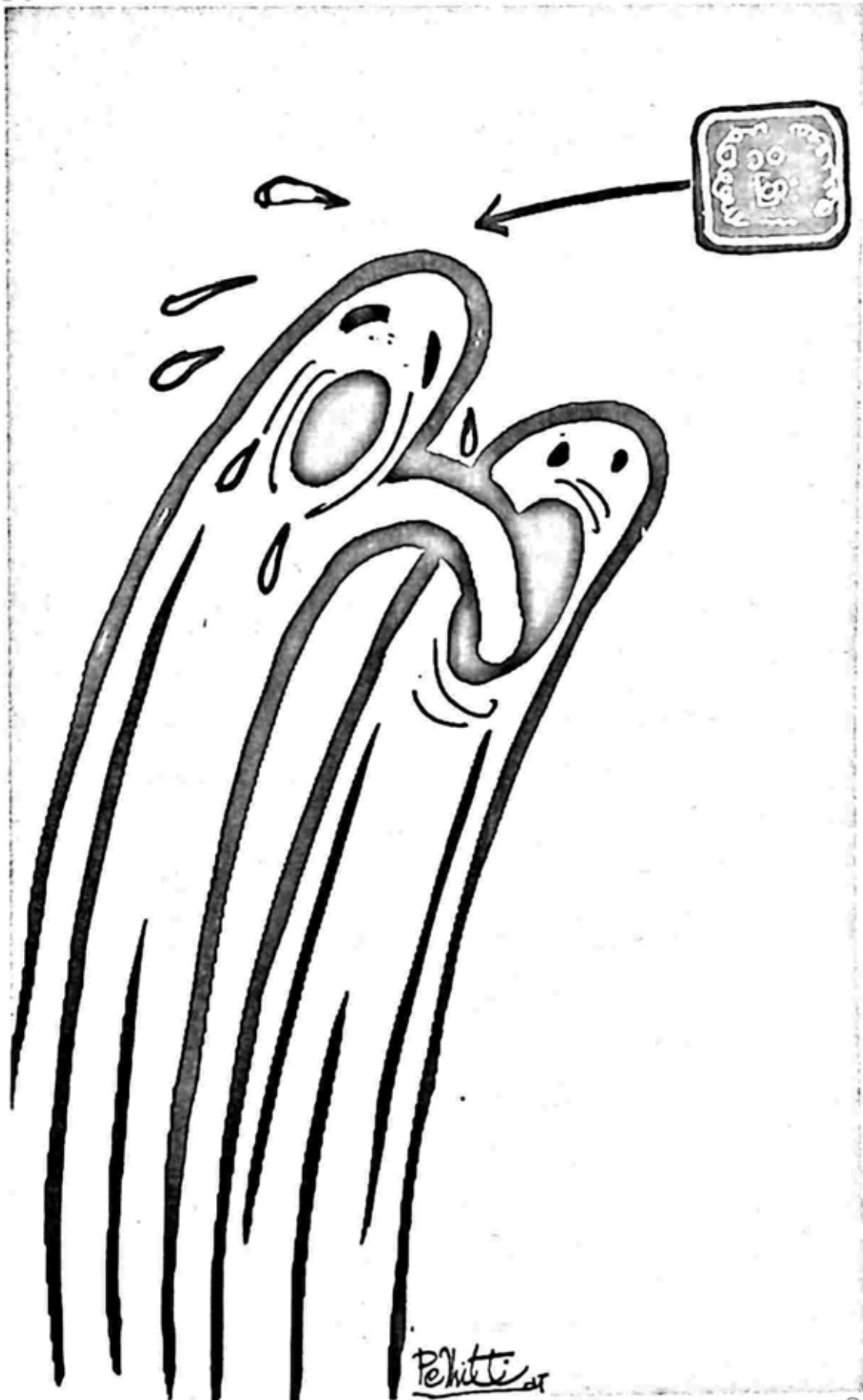
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေကကော ဘယ်လောက် စိတ်ချရ
လို့လဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ် အများစုဟာ မိမိကိုယ်ကို မိမိ
ကာကွယ်လိုတဲ့ 'ပကတိလှုံ့ဆော်စိတ်'ကနေ ပေါက်ဖွားလာတာပါ။

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး (၄)

“တိုက်တန်းနှစ်သဘောကြီးနှစ်မြုပ်ပြီး
 လူပေါင်းများစွာ သေဆုံးသွားရသည်ဟူသည့်
 သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ
 ကျွန်တော် ထွေထွေထူးထူး မခံစားရပါ။
 ဝမ်းမနည်းမိပါ။
 အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
 ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်
 နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်”

ကျွန်တော်တို့လူကြီးတွေဟာ ကလေးတွေထက် အသိဉာဏ် ပိုမြင့်မားတယ်လို့ (ယေဘုယျအားဖြင့်ပေါ့) ယူဆထားကြပါတယ်။

ကလေးတွေရဲ့ အပြုအမူအပြောအဆိုတွေနဲ့ အတွေးတွေဟာ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ရယ်စရာကောင်း နေတာမျိုး မကြာခဏ ကြုံရတတ်တယ် မဟုတ်လား။

ကလေးတွေရဲ့ ကမောက်ကမ ဖြစ်မှုတွေ၊ အလွဲလွဲအချော် ချော် စိတ်ကူးတွေကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့ 'ကလေး ဆိုတော့ ဒီလောက်ပဲ အသိဉာဏ်ရှိမှာပေါ့'လို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်တော့ သူတို့လေးတွေရဲ့ အတွေးအခေါ် ဟာ ရယ်စရာပါပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ခုစဉ်းစားမိပါတယ်။ ဟောဒီ စကြဝဠာကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ လူသားတွေထက် အသိဉာဏ် ပိုမြင့်မားတဲ့ သက်ရှိသတ္တဝါတစ်မျိုးမျိုး ရှိနေတယ်ဆိုပါစို့။

နောက်ပြီး (ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို မမြင်ရဘဲ) သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ကမ္ဘာလူသားတွေရဲ့ အပြုအမူ အတွေးအခေါ်တွေကို စောင့်ကြည့်နေကြတယ် ဆိုပါစို့။

သူတို့က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိဉာဏ်ကို 'ကလေးအတွေး' တွေ
ဆိုပြီး ရယ်မောနေကြပေလိမ့်မယ်။

အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ ဟောဒီ 'ကလေးအတွေး' ကဏ္ဍကို ရေးဖြစ်ပါ
တယ်။

x x x

ကလေးနှစ်ယောက် ဆရာဝန်ထံ ရောက်လာသည်။

ဆရာဝန်က 'ဘာဖြစ်လို့လဲ သားတို့'ဟု မေးသောအခါ ကလေး
ငယ်တစ်ယောက်က . . .

“ကျွန်တော် ဆယ်ပြားစေ့ကို မျိုချလိုက်တယ်ခင်ဗျ”

ထိုအခါ ဆရာဝန်က ဘေးမှပါလာသော အခြားကလေးငယ်
ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထိုကလေးက အော်ဟစ်ငိုရှိုက်နေသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းကရော ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ”

ကျန်ကလေးငယ်က ရှိုက်သံကြားမှ ဖြေသည်။

“သူမျိုချလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံက ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံခင်ဗျ”

x x x

ကျွန်တော်တို့ လူကြီးတွေရော ဘာထူးလို့လဲဟု ကျွန်တော်
တွေးမိသည်။

သူတစ်ပါး၏ ဒုက္ခကို စာနဖို့ထက် 'ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင် ဆုံးရှုံးနစ်နာ
ခြင်း'ကိုသာ ပိုပြီး အဓိကကျသည်ဟု အောက်မေ့တတ်ကြသည်
မဟုတ်ဘူးလား။

“တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်ပြီး လူပေါင်းများစွာ သေဆုံး
ရသည်ဟူသည့် သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ ကျွန်တော် ထွေထွေ

ထူးထူး မခံစားရပါ။ ဝမ်းမနည်းမိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။”

ဟူသော စာသားတစ်ပိုင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် ဖတ်ရဖူးပါသည်။ သည့်အတွက် ကျွန်တော် ထူးခြားပြီး မအံ့ဩမိတော့ပါ။

လူဆိုသည် ‘ကိုယ့်ဒုက္ခသာလျှင် အကြီးကျယ်ဆုံး’ဟု သဘောထားတတ်ကြသူများ ဖြစ်၏။

အရေးကြီးသော လူနာတစ်ယောက်ကို မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံကြီးသို့ပို့ရန် တက္ကစီတစ်စီးကို လက်ပြပြီးတားခဲ့သည်။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာက ညဉ့်နက်နေပြီဟု ပြောကာ ၄၀၀/- တောင်းသည်။

“လျှော့ပါဦးလားဗျာ လူနာက . . .”

ကျွန်တော့်စကားကို ဆုံးအောင် ပြောခွင့်မရလိုက်ပါ။ ကားဆရာက ဒေါသတကြီး မောင်းထွက်သွား၏။

“သူ့ဆယ်ပြားစေ့ကို ကျွန်တော် မျှီချခဲ့မိပါသလား”

သူ့အတွက်တော့ လူတစ်ယောက်၏ အသက်ထက် ငွေ ၄၀၀/- က ပို၍ အရေးကြီးနေပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို စိတ်မဆိုးမိပါ။

ရယ်သာ ရယ်မောနေချင်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် (အကယ်စင်စစ်) ကလေးများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကလေးအတွေး
အက်ဆေး (၅)